

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 298.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

καὶ εὐλαβία καὶ εὐγένεια κεκοσμημέ-
νοις λοιδορεῖ. ἀλλ' ὅτι καὶ μνημονεύεις ἐ-
κείνων τῶν ὡς τῶν ἀρχαίων, ἀεὶ
ἵ τοιέτων ἐφημερίαν ἀφόρητος γὰρ ὅτι
ἐσθραγῶν ματιγίας, καὶ ὅτι τὸ εὐσφά-
ταιν παρὰ τὴν ἀξίαν, ἀφορμὴ τῆς χα-
κῆς φρονεῖν τοῖς ἀνοήτοις γίνεται. καὶ
λίαν θαυμάζω, πῶς ὅταν μὴ ἢ παρὰ
τῆς ἡμῶν κορυφῆται, κρατεῖς τῆς ὀρ-
γῆς. ὅτε δὲ δοκεῖ λήγειν, ἠπείσασαι. τὸ
μὴ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ὀργαθῆναι τὸν μὴ
πάνυ φιλοσοφῆν ἐσθραδακότα, οὐκ ἀ-
πεικός. τὸ δὲ μετὰ τὸ λῆξαι, ἢ καὶ σβε-
σθῆναι τὴν πύρην, ἀνάπειν ἐαυτῷ τὴν
χάμνον, ἀπεικός. ἢ δ' ἢ μνήμη τῶν λε-
σθῆναι ἀνάπει τὸ πῦρ, τὸ πεφιλοσο-
φικῆσαι σε μᾶλλον εὐφρανεῖται, καὶ ἐν
γαλήνῃ ἀφαιτρεῖται. ἢ γὰρ πὲρ οὐκ εἶναι
σφραγεῖται ἀνοῦσαι, ἀλλὰ τί σοι σφραγεῖται εἰ-
πῶν, λογισαῖς δὲ ἴσχυος αἰεὶς. μὴ τοί-
νω οὐκ εἶναι φιλοσοφῶν, σαυτὸν καθύ-
βριζε, μηδὲ τὸν βίον οὐκ εἶναι σκωμω-
δῶν, τὴν σαυτῶν γλώτταν μολιεύεσθε
σφραγεῖται εἰς, ἀλλ' εἰς τέλος φιλοσόφῃ.
τὸ γὰρ σοι μύθον κλέος γνήσιον.

Ζωσίμου πρεσβυτέρου. 298.

Διὰ ἀλγῶν τῶν ψυχῆν, ὅτι οὐκ ἔστιν ὡς
τὰ χεῖρα ὄρων, τυφλῶν ὡς
τὴν ἀρετῆν, καὶ ὅτι ὡς οὐκ εἶναι πλάσ-
ματων ἐραστῆς ὡν, ἐπιχειροτέρων ἀδικη-
μάτων ἀνεφάνης εὐρετῆς. εἰ τοίνυν καὶ
μέλῳ τῆς, καὶ σαυτὸν δίκης ἐλευθερώ-
σαι βάλει, θάπτην μεταβαλεῖ, εὐεῖδως,
ὅτι ὅς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλετος ἀρετῆς
ἐν τῷ βίῳ ἀπάρη, ἐν πνεύματι κείσεται. ὁ δὲ
τετελεσμένος τε καὶ κεκαθαρισμένος ἐ-
κείσε ἀφικνούμενος, μετὰ τῆς θείαν δωά-
μεων χρεῖται.

Θεοδοσίου σχολαστικῶ.

Αἱ ἱεραὶ γραφαὶ, ἢ πλάγιαν καὶ ἀμφί-
βολοι ἀλλ' ὀρθὴν καὶ λαμπρὰν, καὶ ἀραρυῖαν

tamen, qui pietate ac nobilitate insignes
& ornati sunt, conuitiis afficiat. Deinde
etiam ea commemorare, quæ de huiusmodi
hominibus à præcis vitis dicta sunt, nimirum
intolerabilem esse seruum prosperis rerum
successibus utentem: & immeritum felicitatem
væcordibus ac stolidis malè sen-
tendi occasionem præbere. Ac vehementer
miror, qui fiat, ut cum furoris rogi in
altum attollitur, iram imperio teneas, cum
autem sopiri videretur, ipse supereris. Nam
quod initio irascatur, qui patiens præ-
stare non admodum studuit, haud mirum
atque absurdum est. At post sopitum, aut
etiam extinctum incendium, fornacem si-
bi ipsi accendere, præposterum sanè atque
inconcinnum fuerit. Quod si eorum, quæ
ille dixerit, recordatio ignem excitat, fac
patientia ea, quam præstitisti, magis te ob-
lectet, atque in tranquillitate conferuet.
Non enim quid illum audire, sed quid te
loqui deceat cum animo tuo reputate de-
bes. Quocirca noli committere, ut, dum
cum eo rixaris, tibi ipsi contumeliæ notâ
inuras, ac dum ipsius vitam traducis, lin-
gua tua contaminetur, verum ad extremum
usque philosophâre. Hoc enim tibi infi-
nitam gloriam allaturum est.

Zosimo Presbytero. 298.

Magno animi dolore afficior, te cum ad
pessima quam acutè cernas, ad virtutem
caligare: & cum teterrimorum scelerum
amans & studiosus sis, nouorum adhuc cri-
minum inuentorem extitisse. Quocirca si
& me mœrere, & te cruciatu liberare vis,
ratione vitæ statum commuta, illud pro
certo habens, quod qui virtutis sacris mi-
nimè initiatus hinc excesserit, in flammis
iacebit: qui autem omnibus virtutum nu-
meris perfectus ac repurgatus ad alterum
zum venerit, vna cum diuinis ac cælesti-
bus virtutibus choros ager.

Theodosio Scholastico. 299.

Sacrosanctæ Scripturæ nõ obliquam &
dubiam, sed rectam & luculentam, atque